

SZOMORÚ SZERELEM

A nő, ki nős embert szeret,
szomorú szerető nagyon.
Éjjel a rágy, ha rámered,
felsír... Mert nincsen irgalom.

Hetenként egy-egy délután
eljön hozzá, ki öleli.
Siet... feléje nyúl sután...
más otthon ízével teli;

a zsebkendőjén, ingein
egy másik asszony nyoma van
s a férji életében im
ő — bárhogy lángol — nyomtalan.

Csak, mint a napfény, felragyog,
aztán pár napra beborul;
az ünnepek, vasárnapok
magányban telnek, józanul.

Néha, ha fáradt s kézbe fog
otthon egy könyvet és leül,
pár sort elolvas... felzokog,
mert oly sokat van egyedül.

De miért? Hisz ő is annyit ér,
mint az, akinek férje van;
benne is úgy lobog a vér,
szeretne élni boldogan:

fényes vasárnap jární kinn,
büszkén karolva vinni őt,
mutatni: Nézzétek! Enyim!
Állni a pletykálók előtt,

s nem mellékutcák kis, sötét
zugában kapni csókokat
és ijedten rebbenni szét,
ha ismerős, ki ott haladt.

A nő, ki nős embert szeret,
sok rossz asszonynál többet ad:
hitet, szerelmet, életet,
türelmet, ifjú álmokat...

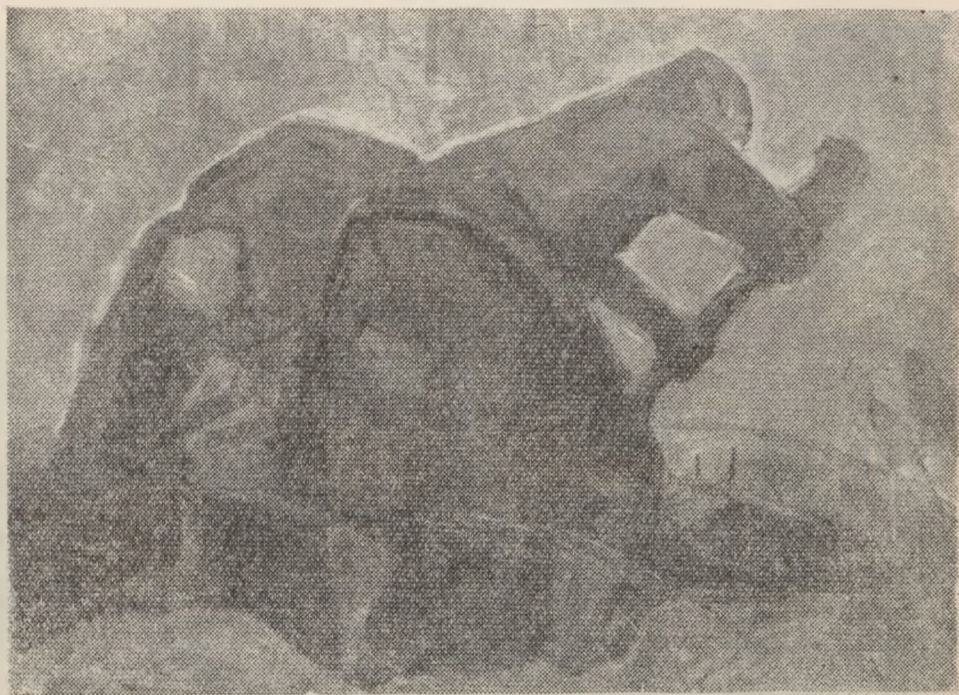
* * *

Ne szóljatok meg, olvasók!
Nem pillangókról szól e dal,
kiknél csupán szeszély a csók,
— mert hogy a vérük fiatal —

hanem azokról, kik szívét
egyetlen férfi köti le,
számára lettek menedék,
egy jégkor hű tűztengere,

akik megértők, csöndesek,
nyomukban nem hull szét család,
csak bennük mélyebb s fáj a seb
látva kislánykák mosolyát,

érezve, hogy nincs — bárha van,
az, aki van — de nincs velük;
és a sirás is hasztalan,
akár az egész életük.

IVANYI ODÓN: KAPALÓK